

Така съ музика, писана въ нейна честъ, тя бива посрешната въ Казанлъкъ, заливаща съ очарованието си всичко, което я е видѣло отъ сцената и живота.

* * *

И критика и публика — отъ тѣзи които сж я видѣли, а особно тия които сж гледали чудждо голѣмо изкуство, сж на едно мнѣние — че Роза Попова е едно изключително сценическо свѣрхдарование, не само у насъ — и което може да се мѣри съ всички западноевропейски величини.

Така д-ръ Н. Петковъ я сравнява съ Краусъ, съ Муне Сюлли, съ Сара Бернаръ и др. Райчевъ сжщо — съ Дузе и Бернаръ — проф. Мих. Арнаудовъ пише въ адреса си до нея: „Творческитѣ сили на български народъ, които създаваха българския театъръ, бѣха богати, но срѣдъ тѣхъ рѣдко имаше Роза Попова, *чийто дивенъ даръ се вливаше по чудо въ такива изтънчени форми*“. . . „чийто талантъ красѣше българската сцена и на чужбина прославяше българското име“ и т. н. (к. н.), а видѣлия всички всесвѣтски знаменитости Теодоръ Траяновъ пише и твърди, че най-силнитѣ впечатления отъ сценическо изкуство той има отъ гениалния нѣмски трагикъ Каинцъ въ ролята на Гвидо Колона отъ Монна Вана — и отъ Роза Попова — въ Медея. А единъ нейнъ артистъ и голѣмъ поклонникъ — В. Харлаковъ — пише по случай чествуването ѝ:

... „Престѣпно скромна, съ блѣсъка на вашия *ненадминаващъ талантъ* прѣскахте въ душитѣ на страждущитѣ обилно свѣтлина, и съ сиянието на на *звѣзда отъ първа величина*, вие греете въ моитѣ възпоменения *като фаръ*, който е *освѣтлилъ много мрачни лабиринти* и е подтикналъ мнозина да се *стремятъ къмъ просвѣта* и съвършенството на човѣшкия духъ.

Нѣколко случая — единъ отъ които се споменава въ сжщото писмо, сж твърде характерни и ярки както за силата, така и за красотата на високото и етично изкуство на Роза Попова.

Играюща до самозабрава, до скжсване на душата си — често до премаляване (въ Медея) тя е предизвиквала съ силата на изживяванията си